

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΑΙΩΝ ΜΟΥ

Αν εορτάζωσι γαίδροι οἱ ἄλλοι τὴν ἡμέραν
Καθ' ἣν πρῶτον ἐγνώρισαν ὅ,τι ζωὴ καλεῖται,
Τὴν θλίψιν μου αισθάνομαι ἐγὼ πλὴν βαρυτέραν
Τὸ δάκρυ μου θερμότερον ἢ πρῶτον κυλινδῶται
Πῶς γὰρ μὴν κλαύσω! ἔχασα ἔρα μου ἔτι χρόνον
Χωρὶς γὰρ ἴδω πόθον μου πληρούμενον κανέρα
Πᾶς φεύγων χρόνος ρυτιδοῖ τὸ μέτωπόν μου μόρον
Καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἔχρη του ἀφίρει χαραγμένα
Πῶς γὰρ μὴν κλαύσω! ἔζησα χωρὶς χωρὶς γὰρ ζήσω
Καὶ θ' ἀποθάνω τὴν ζωὴν προτοῦ γὰρ τὴν γυνώρισω.

—
Οὐχὶ, ζωὴ δὲν λέγεται ἡ συνεχὴς οὐδύνη. . . . .
Οὐδὲ αισθάνεται πῶς ζῆ ὁ ζῶν δεδεσμευμένος
Ὡ! ἡ ψυχὴ μου ἀντ' αὐτῆς τὸν θάνατον προκρίνει
Ἐλευθέρος ὁ ἄνθρωπος ὑπάρχει πεπλασμένος. . .
Τὰ βάθη τῆς καρδίας μου πρὸς τί πλὴν ἐκκαλύπτω;
Δὲν εἶναι ἀφροσύνη μου πρὸς κέντρα γὰρ λακτίσω; . . .
Ὡς μέχρι τοῦδε ἔκρυπτον τοὺς πόθους μου ἄς κρύπτω
Τὸ μυστικόν μου γὰρ ταφῆ μ' ἐμὲ ἄς προτιμήσω
Ἴσως πολὺ ὠμίλησα. . . σιγήσωμεν γραφίς μου
Ἄς μείρωσιν ἀπόκρυφοι οἱ πόθοι τῆς ψυχῆς μου.

Ἄθηναι 22 Δεκεμβρίου 187. . .

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

